

RIPSZÁM ALEXANDRA

TRAUMA

Egy család tragédiája

I. Fejezet

Ismét egy hideg reggel. Fáj a fejem, szinte szétrobban, és azt sem tudom, hol vagyok. Körbenézek, és az első felocsúdás után ráismerek. Te szent ég! Hiszen ez egy koszos sikátor! Hogy kerültem ide? Attól tartok, túl sok volt tegnap este az ital. Szokás szerint. Minden reggel elhatározom, hogy leállok vele, de minden újabb reggel ugyanígy kezdődik. Belenyúlok a zsebembe. Jellemző. Egy árva fitying sincs benne. Ha tudnék, most lekevernék magamnak egy hatalmas pofont. Jobb lenne végre abbahagynom az önsajnálatot. Felállok, és tájékozodom a hollétemet illetően. Hát, lehetne rosszabb is. Fél óra alatt hazaérek, ha sietek.

A lakás elé érve a zsebeimbe nyúlok, a kulcsomat keresem. Tökéletes. Nincs meg a lakáskulcsom. A gyerek még talán itthon van. Becsöngetek.

– Pillanat, nyitom! – hallom a bentről kiszóródó bizonytalan hangot.

– Igyekezz! Nagyon hideg van kint! – fordul a zár, és nyílik az ajtó. Hosszú, barna hajú, vékony lány néz rám hatalmas boci-szemeivel. Ő a lányom, Nina.

– Szia, apa!

– Jobb reggelt, kisasszony. Mi ez a gönc rajtad?

– Hűvös van itthon, csak ezért vettem fel ezt a pulcsit – a kérdésemet egy elnyútt, kinyúlt, szürke kötött rongy miatt tettem fel. Habár, ahogy észrevettem, kérdésemmel zavarba hoztam őt.

A lakás, ahol élünk nem volt nagy, se nem modern. A nagyszüleimtől örököltém meg annak idején. Nyolc éve élünk itt, ebben az apró fészekben. Nem nagyobb, mint egy konyha, két kis szoba, és egy fürdő. Minden bútor ugyanaz, mint amit a nagyszüleim hagytak benn. Még ki se festettem, egyszer sem. A csapok csöpögnek, a nyílászárók előregedtek, már rég cserélnem kellett volna őket. A padló nyikorog, amikor rálépünk. Leültem az asztalhoz, és beleszúrcsöltém az asztalon lévő kávéba. Nina kávéja volt, már kissé elhűlt, és számomra ihatatlan volt.

– Az más. Egek, tényleg hűvös van. Ha van még egy ilyen rongy, akkor én is elfogadom – mondtam neki nevetve, kicsit oldván a rideg hangulatot az amúgy is hideg lakásban.

– Azt hiszem, nincs a méretedben, apa – kaptam a választ.

– Mosolyoghatnál gyakrabban is, jobban áll, mint a komolyság. Így legalább nem tűnsz szürke kisegérnek!

– Többet mosolyognék, ha nem adnál okot arra, hogy mindig miattad aggódjak!

– Mi ez a hangnem? Hogy gondolod, hogy leordítasz? – soha nem tűrtem el, hogy kioktassanak. Feletébb, ha a saját lányom teszi ezt. Megragadtam az asztalt, és felborítottam. – Ki vagy te? Az anyám? A rohadt életbe! Mit gondolsz magadról, te ostoba kis csitri? Én

neveltelek fel, gondoskodtam rólad, elvetted az egész életemet, mert az anyád lelépett!

– Gondoskodás? Reggel esel haza, ki tudja, hol éjszakai! Folyamatosan iszol, nem fizetsz számlákat! Ha nem lenne a családot, már rég nem lennénk sehol sem!

– Akkor beszéljünk arról, hogy hol van az a jó édes anyád, te idióta! Tudod, hol van? Elárulom neked! Biztos most szül valami idiótának még egy olyan hulladék kölyköt, mint amilyen te vagy! Aztán majd onnan is lelél! Tudod, mit fogsz most csinálni? Elmész innen, és megkeresed! 17 évig én gondoskodtam rólad, most ő jön. Fogd a cuccod, és takarodj a házamból!

– Hát jó! – válaszolt Nina zokogva. – Elmegyek!

Leültem az ütött-kopott kanapéra. Nagyon ideges voltam. Nem hiszem el, hogy megint ezt csinálja. Folyamatosan anyáskodni próbál felettem, holott ennek nem ez lenne a rendje és módja. Hisz csak egy taknyos kölyök. Fel tudnék robbanni. A legjobb az lenne, ha tényleg elmenne innen. Akkor végre szabad lehetnék, nem korlátozna le. De hova is mehetne? Nincs senkije rajtam kívül. Ezt nem így kellett volna, megint elrontottam. Most mit csináljak? Mindig is hirtelen haragú voltam. Főleg ha Nináról, és az anyjáról esik szó.

Fiatalon lettem szülő, mindössze húsz éves voltam, amikor megismerkedtem Nina édesanyjával. Ő 18 volt. Hosszú, gesztenyebarna haja volt, nagy, barna szemek, vékony, és kecses testalkat. Az első pillanatban a rabjává váltam. Mosolygós nő volt, vidám természetű. Egy bárban dolgozott, ahol törzsvendég voltam. Első találkozáskor az ölembe borította a kávémat. Elnézést kért,

nem is egyszer. Csak néztem őt, és az első pillanatban elvarázsolt. Mintha egy másik univerzumba kerültem volna. Amíg a kávé itatta az asztalról egy konyharuhával, felálltam, és elhívtam randizni, ő pedig igennel válaszolt. Heteken át szinte minden nap találkoztunk. Meg is történt minden, aminek meg kell történnie. Végtelenül szerelmes voltam belé. Hat hónap után se csillapodott a rajongásom, sőt, egyre csak fokozódott. Minden percemet vele akartam tölteni. Idővel neki ez a majomszeretet túl sok lett. Feszélyezve érezte magát. Nem tudtam mire vélni a dolgot, és azt hittem, hogy van valakije. Rögeszmémévé vált a dolog. Ez persze megrémisztette őt, és időt kért. Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha kitépné a szívemet. Képtelen voltam belenyugodni a helyzetbe. Vérszemet kaptam. Figyelni kezdtem minden lépését.

Észrevettem, hogy találkozgat valakivel. A pasi szöges ellentétem volt. Szőke, lenyalt hajú kis mitugrász pálcika ember. Azon a végzetes napon megvártam, amíg végez a műszakjával. Megkérdeztem, akar-e velem beszélgetni. Igent mondott. Felmentünk a lakásomra. Úgy tettem, mintha semmiről sem tudnék. Hallgattam a hazugságait, a nyavalygását, minden egyes kiejtett szava csak egyre nagyobb feszültséget keltett bennem. Amikor rám mosolygott, úgy éreztem mintha tört forgatna a szívemben. Hallgattam és hallgattam. Egy idő után már nem bírtam tovább, minden sértettségemet elővéve a szavába vágtam:

– Mi a bánatos faszt képzelsz magadról, te olcsó kis kurva?